

PILIZOTA SZANDRA

PEPE CANALEJO – FLAMENKŐR

NAPLÓREGÉNY-RÉSZLETEK

2004. április. 16., szerda, Weingertner Rudolf, a menedzser (nyitó) feljegyzése

Hogy két turné között megenne az unalom? Hát az Ojos De Diablóval nem! Az embernek nem lehet nyugta, ha az Ördög Szeme minduntalan fixírozza.

Emlékszem. A stúdióban sípolva gerjedt egyet a mikrofon. A lötytyedt seggemre. Itt raktároztam a hamburgereimet.

A dobszéken csúszkálva gagarásztam a muzsikusoknak a fényes jövőről. Jól megkínóztam az angol szavakat. Magyaros akcentusom spanyolcsizmában nyektette a mássalhangzókat:

– Lezsíroztam mindent, gyerekek! Az EMI-s kollégáim is szívesebben látának titeket egy professzionálisabb zenei közegben, mint Hungaro. Pár hónap múlva áthurcolkodunk Milánóba. Azt bátran ígérhetem, hogy gyenyeresre fogjuk magunkat keresni!

Aranytojást tojó „baromfiaim” a padlón kuporogtak. Antonio „Tonjo” tolászkodott. Hollófekete félhosszú tincseit buzerálta a fésűvel. Hanna Dumitriu, az orgonista tündérünk pedig diónyi hajszelét pottyantott a feje tetejére.

Attila – a dobosunk – figyelme úgy hálózott be, mint a nyakszirtjét díszítő jégpók-tetoválás. Indián, az énekesünk elég értelmesen bólogatott ahhoz képest, hogy a barátnője erőszakos vállmasszázzsal próbálta elbódítani az érzékeit.

Kedveltem a „kislányt”. Tonjo csak a sütiit. Attila akaszkodó groupie-nak tartotta. Minden megmozdulását fagyos közönnyel díjazta. Hanna nyíltan utálta, de az okot sosem árulta el. Ha kérdeztem, csak ennyit felelt: „Nem közénk való!”

– Körülbelül fél év alatt rakjátok össze a következő lemez anyagát! Az utána tervezett programjaitokat már most megtekinthetitek – a piros mapát Indián ölébe repítettem.

Ő hosszasan tanulmányozta, majd magyarul hadart Anettnek. A lány úgy rázta a fejét, hogy a csatja megbontotta franciafonatát. Grimaszolt, mintha lócitromot toltak volna az orra alá.

PILIZOTA SZANDRA 1976-ban született Dunaújvárosban, jelenleg is ott él, kertészként dolgozik, gyerekkora óta ír.

Attila beharapta az ajkát, mintha egy titkot tuszkolt volna vissza a szájába. Rossz érzésem támadt.

– Nem tudjuk elvállalni! – bökte ki végül Indián.

– Te és Anett? Mi ez a királyi többes, Indió? – ráncolta a homlokát Tonjo.

– Nem a ti nevetekben beszéltem. Csak a miénkben. Itt egy egész életmódot írtak nekünk elő. Ami cseppet sem családalapítás-barát. Hogy várhatjátok el, hogy csak úgy kiköltözzek? Nem vagyok vándorcig... – nem folytatta, mert Tonjo tenyere pirosodni kezdett.

– Tonjo évek óta távol él a családjától. Szerinted *neki nem* hiányoznak a szerettei? Ha ez a tehén imád, akkor veled jön! Mellesleg feltalálták a repülőgépet! Észak-Olaszország nem a világ másik vége!

– Te ezt nem értheted, Hanna! Sose...

– Indy, te vagy az énekesünk. Zenekari ügyeidben te döntesz, nem Anett. Mióta muzsikál velünk a barátnőd? Hozzájárult akármivel a karrierünkhöz?

Indiós süteményes szirénje bögve rohant el, az énekes pedig utána. Mezítláb és csupasz felsőtesttel. Parfümjének fűszeres illata, zöld pólója, olasz bőrcipője: ennyi maradt utána.

Hanna egy hüllő hűvösségével pattintotta le megrovó tekintetünket. Nem bújt fekete boglyája mögé. Kreol arcán egy vonás sem rezdült:

– Ha Indiánt nem érdekli a saját előmenetele, az ne a mi sarunk legyen.

– Oké, de mi a rákot csinálunk énekes nélkül? Indián jó srác! Én hathatok a jobbik eszére!

– Attila, a szerelem mindent legyőz. Főleg a józan ítélőképességet! – Hanna fején találta a szöveget.

Nem volt negédes természetű hölgyemény, de mindene megvolt, hogy jól éljen: kellemes külső, tehetség, kreativitás, humor, éleslátás. Megvilágosodtam a csípős nyelvétől:

– Tonjo! Neked van egy testvéred valahol a nagyvilágban! Londonban és Amszterdamban azt hallottam a menedzsmenttől, hogy egy gitárszeni és valamivel jobban énekel egy vén varjúnál!

Hát ezzel indult a „turnéközi bolyongás”...

2004. április 17., csütörtök, Attila („civilben” csótányirtó kisiparos) feljegyzése

Egész délelőtt az ideget és a csótányokat hajtottam. Pöttyöket pöcséteztem a résekbe és az ajtófélfákra. Egy öt lépcsőházas és tízemeletes blokkot mentettem meg a bogaraktól. Fülhallgatómban a Metallica darált: „Enter sandman, csóti ellen!”

A tegnapi sokk azonban továbbra is a gyomromban gubbasztott. Hálát adtam az égnek, hogy elsőként érkeztem a stúdióba. A sarokba támasztottam a munkaeszközömet. Egy pillanatra pontosan arra a padlóra sandítottam, ahol az énekesünk csütörtököt mondott. Csütörtököt... mint a mai nap!

Sistergős káromkodással keringtem a dobszerkóm körül. Aztán fogtam magam és egyszerűen kipüföltem magamból a pipát. Elégé ritmusosra sikerült. Addig puffogtattam a bőröket és csörömpöltettem a cineket, míg Niagara nem eredt a hónaljamból.

A kanapéra döglettem a dühöngés fáradalmait és beszippantott a fehér plafon. Amikor az ajtó megnyikordult, alig akartam felkelni.

Indián – aki karakteréről kapta ezt a ragadványnevet – egy bazi nagy sporttáskát sózott a lábfejemre. Abba pakolta a tegnap itt felejtett holmiit:

– Hamar végeztél.

– Te is velünk. Meggondolhatnád magad Milánót illetően! – támadtam.

– Otthon Anett felvetette, hogy megpróbálhatnánk. Úgy, hogy minél többször hazajárok hozzá.

– Mint a vándorcigány. Ami nem vagy, ugye? – szúrtam oda önkéntelenül.

– Hülyén reagáltam. Bocsesz azért a benyögésért – húzta be a cipzárt.

– Akkor most mi lesz? – kérdeztem.

– Ez! – robbant be Rudi, mint az orosz tank.

Szuszogva az orrunk alá nyomta a laptopját, amiből többszólamú plömp-löm úszott. Indián fülét betapasztotta a felháborodás:

– Ha ilyen könnyen lecsereéltek, akkor nem érdekel Milánó! Az új énekes-sel meg fogtok szenvedni! – hosszú léptekkel távozott.

Rudi sután megvonta a vállát.

– Majdnem sikerült rádumálnom, hogy... Te meg...!

– Pszt! – Rudi a Youtube-ra irányította a figyelmemet.

Angelo lenne maga az Ördög? Frászt! Ez a – szó szerinti – angyalpofi és a sportos testalkat meg fogja bolondítani a csajokat. Hogy ne legyen elég a

jóból, Rudi mindenféle stílusban talált Angelóról videókat. A sokoldalúsága nagyon jól jöhet! És ennél jobb énekhangot nem is kívánhattunk!

Lelkesen csörgettem meg Fritzy Desmoulans-t, a menedzserét.

– Hallo, itt Fritzy! – a mandró olyan orrhangon beszélte az angolt, hogy az inkább franciának hallatszott.

– Attila Szalay vagyok. A zenekar dobosa, ahová Angelo elszerződne. Érdeklődni szeretnék Angelo kötelezettségeiről és lelépti díjáról.

– Jelenleg két helyen futtatom. Mélyen a zsebetekbe kell nyúlnotok, mert egy profit nem engedek el csak úgy – furcsa hangsúlyt kapott az utolsó szó.

– Mennyi az annyi? Nekünk minden pénzt megér! – elvethettem a súlykot, mert Rudi szemei a haldokló buldog tekintetét imitálták.

– 24 ezer euró.

– És... hány részletben? – nyögtem.

– Természetesen készpénzben és egy összegben.

– M...meglesz.

– A számatokat felírom. Hívjatok, ha nyélbe üthetjük az üzletet! – Desmoulans letette a kagylót.

– Nos? – tojt be Rudi.

– 24 ezer.

– Mennyi?! Szerinted ezt meg tudjuk etetni a producerrel?!

– Hááát... Rabolj bankot!

– Rablok, de veletek! Majd meglátod, Attila!

2004. április. 21., hétfő, Tonjo Vallejo bejegyzése

Oltári rumli tombolt a lakásban a viszonylagos rend után. Eljött az idő, hogy felszámoljam a kupacot a nappali közepén. A tévével és a szekrény-nyel szemben 12 különböző méretű bőrönd magasodott: A Pokoli Torony. A bátyám gyűjtögette a szuveníreket és minden költözés alkalmával magával hurcolászta őket.

Mint a turkálóban, úgy garázdálkodtam a színes halmok között. Találtam néhány különleges ruhadarabot, ami nem vallott Angelo öltözködési stílusára: rózsaszín melltartót és tangát.

Összeabráltam magamnak az összes CD-t, ami a zsebes belső részben rejtőzködött.

Aztán egy szürke mappára lettem figyelmes. Az első gondolatom az volt, hogy munkaszerződésektől vagy kottáktól dagad. Amikor felemel-

tem, darabjaira hullott, mint a szerelmi életem. Meglehet, hogy túl kíváncsi természetű vagyok, de bele kellett kukkantanom.

Egy röntgenkép nézett velem farkasszemet. Egy bölcsességfog. Kitört belőlem a röhögőgörcs:

„Elment fogorvoshoz? Az iskolai fogászaton a húzás előtt bokán rúgta a doktor nénit és felvette a nyúlcipőt!”

A papírok közé matattam. Szó, mi szó, nem szerettem volna magamnak ilyen „kollekción”. 1999-ből rábukkantam valami ambuláns okmányra. Ennél a díszpintynél szívelégtelenséget állapítottak meg. Erről sem mondott nekem egy kukkot sem!

Le kellett volna állnom a kutakodással, de vitt előre a lendület.

„Milyen mentálhigiénés intézet? Elvonó? A Devla verné meg, már olvasni sem tudok?”

Átbogarásztam az iratot. Még a születési dátum – 1977. március 1. – és anyánk neve is stimmelt!

„Szegény mami! Belepusztulna a csalódásba, ha megtudná!”

Később andalúziai sonkát és vigyorgó paradicsomokat sütöttem olívaolajban. Éppen kóstoltam, amikor éles fütyülés repesztette be a dobhártyámat. Hallottam a szomszédokat, hogy azt kiabálják: „Ányáááááát!”

Kedves bátyám a vártnál korábban „borította rám” az ajtót. Előtte persze szemérmetlenül flörtölt a gangon fürtökben lógó cigánylányokkal.

Aki kézzel hímzett Gucci farmerben és marokkói ingben majomparádézik, azt kajálják a nők! Kibontott, hátközépig érő vastag fürtjei csillogó zöld szemei előtt hintáztak. Arca egy jóllakott napközis hatását keltette. Farsangkor közel sem nézett ki ilyen jól. Feltűnően kikupálódott, de szerintem nem a rengeteg munkától.

– Még itt is szédíted a bulákat, Casanova?

– Mit eszünk ma? – ugrott fel Angelo szemöldöke válaszul.

– Jó orrod van, bátyus!

– Hogy érzik magukat a bőröndjeim?

– A gyomruk kissé felfordult.

– Na jó, chicas, még találkozunk!

„Vajon a csajok értették a spanyol cigány nyelvet? Ez az itteni duma teljesen más!” – töprengtem, aztán a testvéremre akaszkoztam:

– Te mindig csak a szexre meg a zabálásra tudsz gondolni? És amúgy gépfegyvert hoztál magaddal a gitártokban? Kiirtjuk veled a skinheadeket!

Közben felértünk a lakásba.

– Kik azok a skinheadek? Valami pöcs banda?

– Pont annak tűnnek a kopasz fejükkel.

– És te mit műveltél a hajaddal? – tapicsolta végig rövid frizurámat.

– Ez az új divat!

A mediterrán étel gyomorkorgást, a latin zene hangulatot csinált... a lakóknak is.

– Elmegyek fürödni, Tonjo! Pakold ki a kaját a sporttáskámból!
Így tettem. A gouda sajtokat az asztalra gurítottam. A krémes pástétomot kinyitottam és hívogatni kezdtem a fehér perzsacicámat. Malmsteent a falánksága húzta ki az ágy alól és hamar felporszívózta az ingyencséget.

„Kakaós kocka! Amilyent a mama süt! Egy tepsivel sem elég belőle!” – a tálcára toltam az egészet és vastagon telinyomtam édes tejszínhabbal.

Tíz perc alatt bepusziltam!

„Meghalt a mama pitéje! De miért érzem magam ilyen furcsán?”

2004. április 27., vasárnap, Hanna Dumitriu feljegyzése

Indián kanfasztikus ötletei sorra véreztek el a próbateremben. Tulajdon két szemem randizott új tagunk piros javításaival a kottákon és a szövegeken. A picsátok... azaz a pecsétek hatalmas hólyaggá fúvódtak fel. Beszennyezték Angelo Armani-kabátját, vagyont érő gitárját, fekete haját és a nyakában lógó jézuskás fuxot.

Attila zavarodottan pislogott Tonjóra:

– A hóhérunkat rendeltük Amszterdamból?

Angelo sötét vigyorral fizetett a benyögésért.

– Ugyan, Attilám! – sóhajtott Tonjo. – Te hajtogatod állandóan, hogy a változatosság gyönyörködtet!

– Éppen most fordulunk fel fenekestül, hombré! Ráadásul Rudi és a menedzsment jóváhagyása nélkül!

Angelo pergős spanyol-angol keverék-hablattyal indokolta merényleteit, amelyek a megszokott és bevált dolgainkat bicskázták meg:

– Fiúk, a nemzetközi piacra több kell! Az itteni menedzsmentnek halvány gőze sincs az authentismóról! Tudtommal Milánóban kedvelik és ismerik az igazi flamencót, és mi ott fogunk élni. Kézenfekvő, hogy a dalok spanyolul szólalnak meg. Nem csináljuk azt a felhígított szart, amit itt latinoknak neveznek.

– Jó, jó, de akkor én feldughatom magamnak a billentyűs hangszert? – rémlett, hogy az almeriai romabulikon egy szál hammond orgonát nem hallottam „reklamálni”.

– Érezd magad megtisztelve, mert velem fogsz énekelni, szép cigánylány. Vagy püfölsz a cajónt. Vagy tapsolsz. Kösd fel a tangádat, mert nagyon sokat kell tanulnod! És neked is, Attilám!

Majdnem lecsúszott a... Vajon honnan tudta ez a mandró, hogy milyen alsóneműt hordok?

– Melyik zsebedből fogsz még egy vagy két tapsolót kihúzni? – bizonytalanodott el Tonjo.

– Az biztos, hogy a magyar sessionzenészek közül nem választok. Nincs köztük egy sem, akit Fritzy jó szívvel ajánlana.

– Mi köze ehhez a régi menedzserednek? – fészkelődött Attila.

– Abszolút hallással bír, kegyetlenül maximalista, és ismer mindenkit a szakmában, aki elég jó nekünk. Én adok a véleményére...

– Ramón kuzin ideális jelölt! Meg a bazilikaképű sógora, az őstehetség! – tréfálkozott Tonjo.

A basszusgitárosunk sokszor emlegette a két „kukaházat”. Aszonta, hogy zseniális muzsikusok lennének, ha nem azon járna az eszük éjjel-nappal, hogy milyen „szép zöld” a mások áútója.

– Életünk végéig turnézhatnánk velük az Ibériai-félsziget sitkóin! – helyeselt Angelo. – Kezdjük eltakarítani a romokat, amit az elődöm itt hagyott!

– És amit te összekentél piros tintával – jojózó szemgolyóim elvesztek a vörös fonalak ágaiban-bogaiban. – Angelo, ezt hogy a túróba silabizáljam ki?

– Vedd elsőként azt a kérdőjelet! – hajolt a papír fölé és parfümjé tolokodóan birizgálta az orromat. – Mi ez a bikkfa-spanyol?

– Indián hispani... hispanisztika szakra járt.

– Ez szépirodalmi sóder. Nekünk a rendes utcai nyelvre van szükségünk... – és további kifogások lavinájába fojtotta a dalt.

2004. április 30., szerda, Tonjo Vallejo feljegyzése

Rá kellett jönnöm, hogy a bátyám nagyon megváltozott amszterdami tartózkodása óta. Régen krónikus szájmenésben szenvedett, mint egy granadai halaskofa. Hazafelé még ömlött belőle a sok ötlet, de a lakásba belépve mintha kivágták volna a nyelvét.

Laptopunk fölé borulva ki sem látszott a virtuális világból. A sótlan *El Paíst* böngészte. Meg a *La Policiát*. A Youtube-on rákeresett a fiatal előadókra, aztán szépen be is kummantott, annyira érdektelennek találta őket.

Megkísértem elcsórni a gépet. Ez az angyali ember rögtön felébredt. Durcás fejjel vagy egy órát zsörtölődött velem.

Tiszta nagypapi! Ő szegény nagymamát vegzálta. Az öreglány ilyenkor meglátogatta a barátnőjét, aki a kupi környékén lakott. Az istenfélő nagypapi nem követte. Ám amikor a nagymama hazaérkezett, a papa már az ajtóban várta. Ugyanott folytatta, mint délelőtt. Angelo ugyanezt a természetet örökölte, ha nem ennél rosszabbat.

Bolondériáiért kárpótolt engem és Malmsteen cicát a főztje. Ódákat lehetett zengeni a paellájáról. Amikor a Séf a konyhában alkotott, akkor csaptam le újra a laptopra.

Sokszor nem tudtam, mikor melyikünk telefonja szólal meg. A legtöbb vitánk ebből eredt. Akadt rá példa, hogy a drága bátyám helyettem akart egy randit leszervezni magának. Ez nem is lett volna gond, ha nem gyártottunk volna súlyos összegű számlákat.

A próba végeztével taxival mentünk haza. A nyak-, láb- és kartörő capoeiráról társalogtunk. A helyi bűzbomba – hajléktalan – szaga a kapuhoz vezetett minket. Fehő az ajtófélfát támasztotta rongyokba bugyolálva. Részezen hortyogott. Feje felett a kaputelefon a belét lógatta.

– Óvatosabban kéne sportolnod! – pedzegettem, miközben a tekintetem előtt még mindig ez a kép táncolt: a brazil srác lábszára összecsókolózik Angelo alkarjával.

– Inkább te is csatlakozz! – válaszolta a bátyám szórakozott mosollyal.
– Jár oda pár csinos bula is!

– Én már látok is egyet! – rikkantottam feliramodva a sötét lépcsőkön.

Elbújtunk a fal mögött és onnan lestünk a gangra. A nő 170 cm magas lehetett. A Jézuska guszta formákkal áldotta meg, amit kihangsúlyozott a csípőnadrág és a top. Középhosszú sötét haján baseballsapka ült. Fel-alá járkált az ajtónk előtt és fél szemmel rá-rápillogott a bőröndjeire.

– Tonjo, meghívtál valakit? – ráncolta a homlokát Angelo.

– Nem.

Angelo kihúzta magát és ezekkel a szavakkal vezette fel a machismo hódítást:

– Figyelj, öcskös, és tanulj!

Oktatófilmje hamar véget ért. Épphogy meg akart mukkanni, ám hátrahőkölt, mint aki szellemet lát.

A nő megindult a bátyám felé. Fekete szemében ördögi tűz lobogott. Lapát kezével pofán csördítette a testvéremet. Angol nyelvű ordítása visszhangzott a házban:

– Arrohatt junkie anyádba! Mi a jó büdös picsának léptél le egy szó nélkül?! És én még a seggedet is kinyaltam!

Angelo kábultan tápáskodott fel estéből. Leporolta a nadrágját... Aztán már csak azt vettem észre, hogy viszonozza a nő „kedvességét”. Berúgta az ajtót és a hajánál fogva vonszolta be a vadmacskát. Megvettem ezt a fajta kukaháziságot...

– Lejáratsz, Mitzikém?! Tonjo, te meg tűnj el! Ez nem a te fülednek való!

Angelo Vallejo jegyzete a nyakleves utáni eseményekről

Atomjaira hullott az „eu-kompatibilis” máz, amivel a munkám felruházott. De Mitzike sem a legbékésebb oldalát mutatta! A tomboló bestia majdnem kikaparta a szememet, miközben az öcsém kovácsoltvas ágyára hajítottam:

– Így-e?! Így szeretsz te?!

Felemelt hangom sértette Malmsteen kicsi fülecskéit. Miákolva iszkolt az éjjeliszekrény alá. Mitzi feltérdelt és egy éles vagy kemény valamit keresett, amit hozzám vághat. A lila ólomkristály elől az utolsó pillanatban húztam el a fejemet.

– De érzékeny lettél! Bezzeg akkor nem volt olyan nagy a szíved, amikor faképnél hagytál!

– Mi a szent szart tudsz te rólam?!

– Mindent, te munkaalkoholista! Mindig azt hallom, hogy itt meg ott lesz fellépésed! Míg te a luvnyáknak mutogatod magad, én otthon eszem a kefét!

– Meg a kupiban az arab pacáknál! – azt hittem, hogy ott helyben megfojtom a csajt.

– Tudod jól, hogy sosem engedett volna el!

– Mert ő maga Allah?! Vagy tán bele vagy esve?! – visitott belőlem a féltékenység zöld szemű szörnye.

– Néha sokkal normálisabb, mint te!

Lefogtam a kezét. Ő sípcsonton rúgott. Összegabalyodva gurultunk le az ágyról. Az ingem egyik ujjá már cafatokban lifegett.

– Megdeglesztelek! – Mitzike vérekes tekintettel kapaszkodott bele a hajamba.

Két marakodó vérfarkasra hasonlítottunk egy horrorfilmből.

– Mit csinált veled az a kibaszott strici, hogy ilyen jó véleménnyel vagy róla?!

– Szállást adott és te akkor éppen kámforosdit játszottál! Menő szerkókat vett nekem!

– És életed végéig kokóval tömött volna!

– Ez nem igaz!

– Ennyire naiv vagy?! Ébredj már fel! A barátnőd hulláját a konténerben találták meg a zsaruk! Faszányos karrier! Ez kell neked?!

Mitzi ábrázatáról elillant a düh és a helyére valamiféle szomorúság költözött:

– He...

Hát elég sajátos volt ez a szerelmi vallomásom.

– Angelo, én azt unom, hogy szinte csak akkor látlak, ha a színpadon majomkodsz. Tudom, hogy nagy részben ebből élünk, de jobban figyelhetnél rám.

– Jjjobban... – hízelegtem. – Megleszünk mi!... Vásárolok csokit, virágokat... aranyat! Elviszlek a moziba! És még az állatkertbe is!

– Az almeríai kígyót akarom! – és leszaggatta rólam azt, ami az ingből megmaradt.